

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobkyně

JARNETTE RÉCLAME spol. s r.o., IČ 256 79 619
se sídlem Polská 1673/13, 120 00 Praha 2 – Vinohrady
zast. Mgr. Radanou Vítovcovou, advokátkou
se sídlem Pod Tržním náměstím 612/6, 390 01 Tábor

proti

žalovanému

Ministerstvo dopravy, IČ 66 00 30 08
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu

takto:

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného a žádá, aby soud určil, že zásah žalovaného spočívající v zaslání výzvy k odstranění reklamního zařízení a poskytnutí součinnosti ze dne 03.02.2025, č. j. MD-23246/2024-940/3, podle § 31 odst. 9 o pozemních komunikacích (dále jen „výzva“ nebo „výzva k odstranění reklamních zařízení“), kterou vyzval správce komunikace k tomu, aby odstranil 2 ks reklamních zařízení žalobkyně (dále „reklamní zařízení“ nebo „billboardy“), umístěné na pozemku parc. č. 4036/182 v katastrálním území Horní Počernice, obci Praha (dále „předmětný pozemek“ nebo „pozemek“), a kterou a vyzval vlastníky tohoto pozemku k poskytnutí součinnosti, je nezákonným zásahem do práv žalobkyně.
2. Žalobkyně se podanou žalobou dále domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalovaného a žádá, aby soud určil, že zásah žalovaného spočívající v odstranění reklamních zařízení z předmětného pozemku je nezákonným zásahem.
3. Současně žalobkyně žádá, aby soud uložil žalovanému povinnost reklamní zařízení obnovit zpět do původního stavu tak, že je umístí do původní polohy na předmětný pozemek.

II.

Obsah žaloby a další podání účastníků

4. Žalobkyně v úvodu žaloby ze dne 03.04.2025 sdělila, že je od roku 1999 vlastníkem dvou reklamních zařízení, jež jsou umístěna na předmětném pozemku, přičemž pozemek je ve vlastnictví jiných vlastníků. Uvedla, že reklamní zařízení se nacházejí při komunikaci Novopacká v silničním ochranném pásmu dálnice D10 ve směru z centra Prahy.
5. Uvedená reklamní zařízení jsou umístěna na předmětném pozemku legálně, a to na základě sdělení tehdejšího silničního správního úřadu této komunikace (Magistrátu hl. m. Prahy – odboru dopravy, dále „MHMP“) ze dne 21.04.1999, dle něhož se nejedná o zvláštní užívání komunikace a z hlediska ochrany komunikace podle § 31 a § 32 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pozemních komunikacích“ nebo „ZoPK“) nemá MHMP k umístění reklamních zařízení v ochranném pásmu komunikace Novopacká námitek. Dle žalobkyně šlo o reklamní zařízení nacházející se podle tehdy platných právních předpisů v souvisle zastavěném území obce. V této souvislosti též namítá, že žalovaný měl prověřit, zda se reklamní zařízení nachází v „zastavěném území“ ve smyslu zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále „stavební zákon“). Pouze tento postup vylučuje nejasnosti vyplývající z § 30 odst. 2 ZoPK, který zastavěné území definuje.
6. Nezákonný zásah do práv žalobkyně potom představuje výzva žalovaného k odstranění reklamních zařízení, neboť tato nebyla doručována ani adresována žalobkyni a žalovaný s ní nekomunikuje. Výzva byla doručována čtrnácti vlastníkům předmětného pozemku a majetkovému správci dotčené dálnice (Ředitelství silnic a dálnic, státní podnik), nikoli žalobkyni jakožto vlastníku reklamních zařízení. Dodává, že obě reklamní zařízení jsou zřetelně označena logem firmy žalobkyně, nadto je žalovanému z úřední činnosti známo, že jejich vlastníkem je právě ona.

7. Žalobkyně poznamenala, že žalovaný rozesílal do konce roku 2023 vlastníkům reklamních zařízení dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích výzvy k odstranění takových reklamních zařízení, u nichž se domníval, že je zde zákonná povinnost k jejich odstranění. Správní orgány tak do konce roku 2023 komunikovaly přímo s vlastníky reklamních zařízení. Výzva k odstranění je zákonnou podmínkou k tomu, aby mohl žalovaný provést zásah do soukromého majetku vlastníka. Vlastník reklamního zařízení tak byl s předstihem vyrozuměn o hrozícím zásahu správního orgánu a mohl hájit svá práva před realizací zásahu.
8. Nynější výzva žalovaného ovšem již není adresována žalobkyni a správní orgán s ní nekomunikuje. Z textu výzvy je patrné, že se nařizuje správci komunikace majetek žalobkyně odříznout, vlastníkům pozemku se nařizuje poskytnout součinnost, ale ve vztahu k majiteli reklamního zařízení, tedy k žalobkyni, je správní orgán zcela nečinný. Žalobkyně se o existenci výzvy dozvěděla až od vlastníků pozemku v polovině března 2025. Ač byl tedy žalovanému majitel reklamního zařízení znám, se žalobkyní nekomunikuje. Tím, že žalovaný nedodržel zákonný postup k odstranění reklamního zařízení, nemohla se žalobkyně nijak proti zásahu bránit.
9. Ve stejné lokalitě na protilehlé straně komunikace Novopacká se nachází tři reklamní zařízení ve vlastnictví žalobkyně, k jejímuž odstranění byla žalobkyně v minulosti předem správním orgánem vyzvána. Žalobkyně se bránila soudní cestou a byla úspěšná. Jde o případy rozhodované Městským soudem v Praze pod sp. zn. 5 A 82/2019 a 9 A 110/2019.
10. V případě předmětných reklamních zařízení jde o zařízení, na něž se nevztahují přechodná ustanovení novely ZoPK č. 196/2012 Sb., a to na základě stanovisek žalovaného ze dne 25.11.2016, č. j. 224/2016-120-OST/4 a ze dne 08.02.2018 č. j. 34/2018-120-OST/2. Dále žalobkyně poukazuje na to, že se na reklamní zařízení nevztahuje ani povinnost odstranění dle novely ZoPK č. 152/2011 Sb, neboť dané reklamní zařízení bylo zřízeno na dotčeném pozemku v době před nabytím účinnosti tohoto zákona. Konečně na ni nedopadá ani novela ZoPK č. 184/2023 Sb., neboť zásada *superficies solo cedit* se v roce 1999 neuplatňovala, vlastníkem reklamního zařízení je žalobkyně, tj. osoba odlišná od vlastníka pozemku. Nelze tedy zákonem přenést odpovědnost za cizí nemovitou věc na jinou osobu, v tomto případě vlastníka pozemku.
11. Dle žalobkyně jde o nepřiměřený zásah do jejího soukromého majetku, a to nemovité věci, která byla do území umístěna v roce 1999 legálně a po právu, když souhlasem vydaným silným správním úřadem došlo k povolení provozování tohoto zařízení na dobu neurčitou.
12. Závěrem žalobkyně tvrdí, že postup podle § 31 zákona č. 13/1997 Sb. ve vztahu k vlastníkovu reklamního zařízení, který je odlišný od vlastníka pozemku, není konkrétně upraven. Z uvedeného důvodu se na něj vztahují základní zásady činnosti správních orgánů dle správního řádu. Žalobkyně tak měla být informována o hrozícím zásahu předem s možností uplatnit svá práva. V daném případě měla převážet důvěra žalobkyně v právo a legitimní očekávání na nerušené provozování reklamního zařízení, umístěného v souladu s platnými právními předpisy na dobu neurčitou. Pokud měl žalovaný jiný pohled na věc, musí o svém zásahu a právním názoru žalobkyni předem uvědomit a umožnit ji reagovat.
13. V návrhu žalobkyně požaduje, aby soud určil, že výzva k odstranění reklamního zařízení je nezákonným zásahem do práv žalobkyně, a rovněž aby soud uložil žalovanému povinnost zdržet se zásahů v podobě jejich zakrývání, odstraňování nebo likvidace.

14. Žalovaný se ve svém vyjádření ze dne 16.04.2025, č. j. MD-23246/2024-940/6 zabývá jednotlivými žalobními body následovně:
15. Nejprve se zabývá materiální povahou písemnosti MHMP ze dne 21.04.1999, která je po formální stránce pouhým sdělením. Toto považuje za procesní pochybení MHMP, obsahově se totiž jedná o rozhodnutí v materiálním smyslu. Vyplývá to mimo jiné z prosté skutečnosti, že ono „sdělení“ bylo vydáno na základě závazného stanoviska Policie ČR, což je nesporné. Závazné stanovisko nemůže sloužit jakožto podklad pro vydání „prostého“ stanoviska. V daném případě se jednalo o umístění reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu, čemuž odpovídá i procedura předcházející vydanému rozhodnutí. V opačném případě by MHMP vůbec v dané věci nerozhodoval, ani by si nevyžádal souhlasné stanovisko Policie ČR, ale došlo by k zastavení řízení. Pokud by teze žalobkyně byla platná, MHMP by se vůbec nemusel zabývat ochranou pozemní komunikace v duchu § 31 a § 32 zákona o pozemních komunikacích. Z koncepce i obsahu písemnosti jednoznačně vyplývá, že MHMP k reklamním zařízením přistupoval jako ke zřizovaným v silničním ochranném pásmu, když uvedené umocnil ještě odkazem na výše uvedené paragrafy ZoPK. Problematikou této písemnosti se též zabýval i Městský soud v Praze ve svém rozsudku č. j. 17 A 83/2024-90 ze dne 27.03.2025, na jehož odůvodnění žalovaný odkazuje. Podpůrně též odkazuje na důvodovou zprávu k zákonu č. 196/2012 Sb., která reaguje na dosavadní nemožnost odstranit dříve povolená reklamní zařízení a jejímž cílem je tento stav narovnat a umožnit odstranění i těchto billboardů.
16. Dále se žalovaný vyjadřuje k případům žalobkyně, vedeným v minulosti u Městského soudu v Praze pod č. j. 5 A 82/2019 a 9 A 110/2019, které skončily zastavením řízení. K tomu došlo chybou samotného žalovaného, jenž sám zrušil výzvy k odstranění reklamních zařízení, neboť byly vnitřně rozporné. Důvodem tak bylo procesní, nikoli věcné pochybení. K omylu došlo i při odůvodňování usnesení žalovaného, kterými vzal tyto výzvy zpět. Odkazoval v nich totiž na stanoviska ze dne 25.11.2016, č. j. 224/2016-120-OST/4 a ze dne 08.02.2018, č. j. 34/2018-120-OST/2, přičemž tato nejsou pro projednávanou věc v kontextu aktuální judikatury relevantní.
17. Ve vztahu k výzvě žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem o pozemních komunikacích, a to jak co se týče doručování konkrétním subjektům (vlastníkům pozemků a správci pozemní komunikace), tak co se týče ukládání jednotlivých příkazů těmto subjektům. Není povinností silničního správního úřadu vyzývat vlastníka reklamního zařízení, jak tomu bylo v souvislosti s předchozí právní úpravou. Žalovaný opět podpůrně odkazuje na důvodovou zprávu zákona č. 196/2012 Sb. Výzva splňuje i obsahové náležitosti tak, jak je formuloval NSS v rozsudku ze dne 17.01.2019, č.j. 7 As 397/2018-35.
18. Žalobkyně, jak sama uvádí, je v daném odvětví profesionálem. Měla proto dost času přizpůsobit stav svých zařízení požadavkům legislativy. Namísto toho ovšem nečinně přihlížela a profitovala z každého dne tohoto protiprávního stavu. Žalovaný vyjadřuje přesvědčení, že se ze strany žalobkyně jedná pouze o další druh zdržovací taktiky uplatňovaný v naději, že faktickou existenci reklamních zařízení v čase maximálně prodlouží, čímž tak dosáhne vyššího finančního zisku za pronájem reklamních ploch konkrétním inzerentům.
19. Dále žalovaný rozporuje závěr žalobkyně o tom, že v době zřízení reklamních zařízení, tedy v roce 1999, se tato nacházela v zastavěném území. Pro tento závěr není žádného podkladu.

Na věci to ovšem nic nemění, protože i kdyby se jednalo o v té době zastavěné území, dopadala by na tento stav právní úprava zákona č. 152/2011 Sb., představující novelu ZoPK, pro kterou měla žalobkyně rovněž za povinnost požádat o povolení zřízení a provozování reklamních zařízení v silničním ochranném pásmu pozemní komunikace.

20. Žalovaný se dále vymezuje vůči tvrzení žalobkyně, že správní orgány měly prověřit, že reklamní zařízení se nachází v „zastavěném území“ ve smyslu stavebního zákona. Tento postup by byl v rozporu s platným a účinným právním předpisem, tj. zákonem o pozemních komunikacích, kterým je při vymezování zastavěného území obce pro potřeby vytýčení silničního ochranného pásma pozemní komunikace každý silniční správní úřad zcela výlučně vázán, a to až do doby nabytí účinnosti zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), který v daném ohledu však nabyde účinnosti až dnem 1. 7. 2026, přičemž do té doby nutno zcela bezvýhradně respektovat znění § 30 zákona o pozemních komunikacích, který je stále jediným platným a účinným právním předpisem upravujícím tuto oblast. Žalovanému je zřejmé, proč toto tvrzení žalobkyně činí – v tomto duchu totiž postupuje MHMP i přesto, že na tento nedostatek byl ze strany žalovaného několikrát upozorňován. Žalovaný uzavírá, že podle aktuálně platného a účinného znění § 30 zákona o pozemních komunikacích se dotčená reklamní zařízení v zastavěném území obce k dnešnímu dni nenachází.
21. K tvrzenému zásahu do soukromých práv žalobkyně, jakož i k tvrzení ohledně porušení základních zásad správního řízení, odkazuje na již citovaný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27.03.2025, č. j. 17 A 83/2024-90.
22. Žalovaný dodává, že novela zákona o pozemních komunikacích č. 184/2023 Sb. dopadá bez rozdílu na všechna reklamní zařízení, tj. i na zařízení provozovaná před touto novelou. Účelem je zjednodušit proces odstraňování nepovolených reklamních zařízení, nikoliv záměrné přenesení odpovědnosti z vlastníka reklamního zařízení na vlastníka nemovitosti.
23. Závěrem žalovaný uvádí, že má za to, že nijak svévolně nejednal, když při koncepci výzvy postupoval přesně podle § 31 odst. 9 a násl. zákona o pozemních komunikacích, přičemž již neměl a dosud nemá zákonné zmocnění vlastníka reklamního zařízení ztotožňovat a vyzývat. Žalobkyně nesmí opomíjet bezpečnost silničního provozu jakožto cíl komplexní úpravy silničních ochranných pásem.
24. V replice ze dne 02.06.2025 žalobkyně reaguje na některé úvahy žalovaného. Vyjadřuje se především k praxi silničního správního úřadu v roce 1999, čímž se snaží dokázat, že písemnost z 21.04.1999 má povahu prostého sdělení, nikoli rozhodnutí. Odkazuje přitom na vyjádření MHMP ze dne 19.03.2000, č. j. MHMP-52240/2000/DOP-04/Dů a vyjádření MHMP ze dne 08.04.1998, č. j. MHMP-42419/1998/DOP-R4/Šb. Shrnuje, že před 01.07.2000 existovala díky této praxi silničních správních úřadů kategorie reklamních zařízení, která mohla být vybudována na základě ohlášení místního stavebního úřadu, která nevyžadovala povolení silničního správního úřadu, ale jen souhlasné stanovisko. Tím bylo reklamní zařízení do území umístěno (a vzniklo) jako stavba na dobu neurčitou. Pozdější povinnost získat povolení dle novely účinné od 01.07.2000 se týkala jen reklamních zařízení nově vzniklých, tj. pro futuro, a nemělo retroaktivní účinky.
25. Dále žalobkyně konstruuje novou námitku spočívající v tom, že v jejím případě se reklamní zařízení nenachází ve vytýčeném silničním ochranném pásmu pozemní komunikace mimo zastavěné území obce, protože její reklamní zařízení je stále v intravilánu obce Praha.

Poukazuje na praxi MHMP, který již nyní posuzuje podobné záměry podle stavebního zákona.

26. Dodává, že změna § 31 v zákoně č. 13/1997 Sb., provedená zákonem č. 184/2023 Sb. s účinností od 01.01.2024, je tzv. legislativním přílepkiem, neboť byla do zákona vložena na základě pozměňovacího návrhu, a neprošla tak řádným legislativním procesem. Součástí tohoto zákona nebylo ani žádné přechodné ustanovení, aby se vlastníci reklamních zařízení mohli na změnu nějak adaptovat a promítnout ji do svých nájemních smluv s vlastníky pozemků. Zasláná výzva k odstranění reklamního zařízení též představuje porušení zásady zákazu pravé retroaktivity. Odkazuje přitom na judikaturu Ústavního soudu, např. nález. sp. zn. Pl. ÚS 17/11, bod 53, nebo sp. zn. Pl. ÚS 18/14, bod 34.
27. Dne 17.12.2025 zaslala žalobkyně soudu písemnost Rozšíření (změna) žaloby, v níž reaguje na nově vzniklé události. Jelikož došlo dne 23.11.2025 k odstranění reklamních zařízení na předmětném pozemku, žalovaný dle žalobkyně pokračuje v dalším nezákonném zásahu. Na základě těchto skutečností žalobkyně rozšiřuje již podanou žalobu na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím kromě výzvy k odstranění i v následném odstranění a likvidaci obou reklamních zařízení. Dále se žalobkyně domáhá, aby soud uložil žalovanému povinnost reklamní zařízení do 15 dnů od právní moci rozsudku obnovit do původního stavu jejich umístěním do původní polohy, a to na své náklady.

III.

Posouzení žaloby soudem

28. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadený postup žalovaného v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 s. ř. s.). Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
29. Soud v dané věci rozhodl bez jednání, jelikož žalobkyně podle § 51 s. ř. s. s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas a žalovaný s rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání výslovně souhlasil. Současně soud shledal, že žalovaný v dané věci vedl správní spis, ze kterého vyplývají všechny pro posouzení věci rozhodné skutečnosti. Soud nepovažoval za potřebné vést dokazování ani ohledně písemností MHMP ze dne 19.03.2000, č. j. MHMP-52240/2000/DOP-04/Dů a MHMP ze dne 08.04.1998, č. j. MHMP-42419/1998/DOP-R4/Šb předložených žalobkyní v rámci jejího vyjádření ze dne 02.06.2025, neboť, jak vyplývá z odůvodnění tohoto rozsudku, nejsou pro řešení daného případu relevantní. Ke stejnému závěru soud dospěl i ve vztahu ke stanoviskům Ministerstva dopravy ze dne 25.11.2016, č. j. 224/2016-120-OST/4 a ze dne 08.02.2018, č. j. 34/2018-120-OST/2, které nejsou pro právě řešený případ přílehlavé. Dokazování není potřeba vést ani snímkem obrazovky přiloženému žalobkyní ve vyjádření ze dne 17.12.2025. Jedná se o oznámení o odstranění reklamního zařízení podle § 31 odst. 11 ZoPK, kdy o obsahu tohoto oznámení není mezi stranami sporu, a nadto jde o veřejně dostupnou informaci.
30. Žaloba není důvodná.
31. Soud na úvod konstatuje, že připustil změnu (rozšíření) žaloby o další zásah spočívající v odstranění reklamních zařízení. Žalobkyně rozšířila žalobní petit ve dvouměsíční lhůtě podle § 84 odst. 1 s. ř. s. K vyvěšení informace o tom, že došlo k odstranění reklamního zařízení, došlo dne 26.11.2025 (viz. webové stránky Ředitelství silnic a dálnic s. p. –

<https://www.rsd.cz/rsd/odstranovani-reklamnich-zarizeni>), přičemž žalobkyně na tuto skutečnost reagovala změnou žalobního petitu ve vyjádření ze dne 17.12.2025. Postup, který žalobkyně zvolila, je přípustný. „Vzhledem k proměnlivosti zásahů se může stát, že v průběhu řízení o zásahové žalobě zásah pomine nebo se změní jeho podoba nebo tu již jsou jen jeho důsledky, nikoliv zásah samotný atd. Soud proto musí dát žalobci možnost, aby v této situaci přizpůsobil petit zásahové žaloby. Je v podstatě na žalobci, zda v těchto případech vezme jím podanou zásahovou žalobu zpět z důvodů na straně žalovaného, nebo zda pozmění petit jím podané zásahové žaloby tak, aby zdůraznil trvání důsledků zásahu, hrozbu jeho opakování, případně aby jím podanou klasickou zapůrčí zásahovou žalobu modifikoval na deklaratorní zásahovou žalobu. (FRUMAROVÁ, K., GRYGAR, T. a kol. Správní soudnictví. Praha: Leges, 2022, s. 497). Toto stanovisko odborné literatury je podpořeno i judikaturou Nejvyššího správního soudu: „[z]měna skutkového stavu však musí umožňovat žalobci, aby v průběhu řízení mohl v závislosti na změně skutkového stavu změnit žalobní petit a způsob požadované soudní ochrany přizpůsobit konkrétnímu skutkovému stavu. Řízení o ochraně před nezákonným zásahem není ani spojováno s koncentrační zásadou, proto žalobce může v průběhu žalobního řízení též rozhojňovat žalobní námitky o nezákonnosti tvrzeného zásahu“ (rozsudek NSS ze dne 17.01.2008, č. j. 1 Aps 3/2006-69). Žalobkyně navíc od počátku tvrdila, že nezákonný zásah spočívající v nedoručení výzvy může vyústit v odstranění či jinou manipulaci s reklamním zařízením v jejím vlastnictví (viz návrh žalobního petitu v žalobě ze dne 03.04.2025). Soud z těchto důvodů přezkoumá oba žalobkyní tvrzené nezákonné zásahy.

32. Ustálená judikatura dovodila, že ochrana podle § 82 a násl. soudního řádu správního je důvodná tehdy, jsou-li - a to kumulativně, tedy zároveň - splněny následující podmínky: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením ("zásahem" správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.
33. V obecné rovině před samotným přezkumem nezákonných zásahů soud konstatuje, že skutkově podobné případy v souvislosti s reklamními zařízeními žalobkyně byly v minulosti předmětem soudního přezkumu opakovaně. Zdejší soud se jimi zabýval obzvláště v řízeních vedených pod sp. zn. 8 A 68/2024 a 17 A 83/2024. Oba rozsudky byly též potvrzeny kasačním soudem (rozsudek NSS ze dne 08.01.2026, č. j. 8 As 137/2025-39 a rozsudek NSS ze dne 12.11.2025, č. j. 2 As 80/2025-56). Ani zdejší senát tak nemá důvod se od těchto závěrů odchýlit a v souladu se zásadou předvídatelnosti soudního rozhodování z nich bude přiměřeně vycházet.
34. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda výzva žalovaného k odstranění reklamních zařízení a poskytnutí součinnosti ze dne 03.02.2025, č. j. MD-23246/2024-940/3, může být posuzována jako nezákonný zásah podle ust. § 82 a následujících soudního řádu správního, a tudíž přezkoumatelná soudem. Touto skutečností je soud povinen se zabývat z úřední povinnosti. Dospěl přitom k tomu, že výzva k odstranění reklamních zařízení může představovat nezákonný zásah do práv adresátů výzvy, popř. i jiných osob, vůči nimž se výzva bezprostředně projevuje (např. i vlastníka reklamního zařízení, jehož odstranění je výzvou iniciováno) a jako taková je ve správním soudnictví přezkoumatelná. K těmto závěrům soud dospěl s odkazem na v minulosti vedená řízení ve věci žalobkyně (bod 33. tohoto rozsudku)

i na obdobné případy přezkoumávané ve správním soudnictví (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21.12.2023, č. j. 10 A 92/2023-50, nebo rozsudek NSS ze dne 19.05.2016, č. j. 6 As 69/2016-177, bod 13, v němž Nejvyšší správní soud výslovně uzavírá, že výzva podle § 31 odst. 9 ZoPK je přezkoumatelná žalobou podle § 82 s. ř. s.).

35. Soud při přezkumu vycházel z následující právní úpravy
36. Podle § 31 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb. zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu podléhá povolení.
37. Podle § 31 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích vlastník nemovitosti v silničním ochranném pásmu je oprávněn v obecném zájmu umístit na své nemovitosti pouze reklamní zařízení, které bylo povoleno.
38. Podle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích v případě, kdy je v silničním ochranném pásmu zřízeno nebo provozováno reklamní zařízení v rozporu s odstavcem 1 bez povolení, vyzve silniční správní úřad neprodleně poté, co se o tom dozvěděl, vlastníka pozemní komunikace, v jejímž ochranném pásmu je reklamní zařízení zřízeno nebo provozováno, nebo jejího správce, je-li výkon její správy zajišťován prostřednictvím správce, k odstranění reklamního zařízení, a vlastníka nemovitosti, na které je reklamní zařízení zřízeno nebo provozováno, k poskytnutí součinnosti podle odstavce 12. Silniční správní úřad vlastníka pozemní komunikace nebo jejího správce nevyzývá, je-li současně vlastníkem nemovitosti, na které je reklamní zařízení zřízeno nebo provozováno; v takovém případě silniční správní úřad vlastníku nebo správci pozemní komunikace na jeho žádost sdělí, zda je reklamní zařízení zřízeno a provozováno na základě povolení podle odstavce 1.
39. Podle § 31 odst. 11 zákona o pozemních komunikacích vlastník nebo správce pozemní komunikace, který odstranil reklamní zařízení postupem podle odstavce 10, zveřejní po dobu 3 měsíců způsobem umožňujícím dálkový přístup identifikační údaje reklamního zařízení a informaci, kde a jakým způsobem si může reklamní zařízení jeho vlastník vyzvednout. Reklamní zařízení lze jeho vlastníku vydat pouze po uhrazení nákladů na odstranění a uskladnění reklamního zařízení. Nedojde-li k vydání reklamního zařízení jeho vlastníku do 3 měsíců ode dne zveřejnění informací podle věty první, je vlastník nebo správce pozemní komunikace, který reklamní zařízení odstranil, oprávněn reklamní zařízení na náklady jeho vlastníka zlikvidovat.
40. Podle § 31 odst. 12 věty první zákona o pozemních komunikacích vlastník nemovitosti, na které je zřízeno a provozováno reklamní zařízení bez povolení podle odstavce 1, je povinen umožnit na nezbytnou dobu a v nezbytné míře vstup na svoji nemovitost za účelem odstranění tohoto reklamního zařízení.
41. Podstata sporu mezi účastníky řízení spočívá v posouzení, zda byl žalovaný povinen zaslat žalobkyni výzvu k odstranění reklamního zařízení, či nikoliv, jak tvrdí žalovaný. Od toho se pak odvíjí i posouzení žalobkyní tvrzeného následného zásahu.
42. Mezi účastníky řízení není sporné, že žalobkyně je vlastníkem dotčených reklamních zařízení, stejně jako skutečnost, že pozemek parc. č. 4036/182 v k. ú. Horní Počernice, na němž bylo reklamní zařízení umístěno, není v jejím vlastnictví. Spoluvlastníky uvedeného pozemku jsou jiné osoby než žalobkyně. Soud pro úplnost dodává, že žalobkyně nepochybně, že výzva k odstranění reklamního zařízení byla těmito spoluvlastníkům doručena, ani nečiní sporným samotný obsah této výzvy.

43. Soud ve shodě se sedmnáctým senátem zdejšího soudu (rozsudek č. j. 17 A 83/2024-90 ze dne 27.03.2025) považoval za rozhodné pro posouzení věci znění § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích s účinností od 01.01.2024, tj. v době, kdy došlo k zaslání výzvy k odstranění reklamních zařízení. Z této právní normy jednoznačně vyplývá, komu je silniční správní úřad povinen výzvu k odstranění reklamního zařízení zaslat. Jedná se o vlastníka pozemní komunikace, případně jejího správce, a současně vlastníka nemovitosti, na které je reklamní zařízení zřízeno nebo provozováno. Ustanovení § 31 odst. 9 ZoPK již nepředepisuje kontaktovat s výzvou k odstranění reklamního zařízení též jeho vlastníka tak, jak tomu bylo v minulosti. Na této úpravě se nic nezměnilo ani ke dni rozhodnutí soudu. Soud má proto za to, že žalovaný nepochybil, jestliže výzvu k odstranění reklamního zařízení žalobkyni nezaslal.
44. Cílem zákonodárce, který přijal novelu ZoPK č. 184/2023 Sb., nebylo, jak nesprávně tvrdí žalobkyně, sankcionovat vlastníky reklamních zařízení, kteří umísťovali reklamní zařízení na cizí pozemky bez smlouvy. Historickým výkladem je s odkazem na důvodovou zprávu jasně patrný účel, za kterým byla přijata: *„Navrhuje se zefektivnit proces odstraňování reklamních zařízení, která jsou zřízena nebo provozována bez povolení podle zákona o pozemních komunikacích. V současné době je odstraňování takových reklamních zařízení v rukou silničních správních úřadů, které musejí nejprve zjistit vlastníka nelegálně provozovaného reklamního zařízení, poté jej vyzvat k odstranění reklamního zařízení a v případě, že tak neučiní, reklamní zařízení nejprve zakrýt a zajistit jeho odstranění a likvidaci na náklady vlastníka tohoto zařízení. Tato činnost je zdlouhavá a zejména zjišťování vlastníka nelegálně zřízeného reklamního zařízení je administrativně velmi náročné a často neúspěšné“* a *„[n]avrhuje se proto tento proces výrazně zjednodušit a odstraňování nelegálních reklamních zařízení svěřit do rukou vlastníků, resp. správců pozemních komunikací. Silniční správní úřad poskytne vlastníku (správci) pozemní komunikace nezbytnou součinnost tím, že mu na žádost sdělí, zda je reklamní zařízení na jím vlastněné či spravované pozemní komunikaci, na silničním pomocném pozemku či v silničním ochranném pásmu zřízeno a provozováno na základě povolení či nikoli. Pokud se bude jednat o reklamní zařízení zřízené či provozované bez povolení, vlastník (správce) pozemní komunikace bude povinen jej odstranit a uskladnit na vhodném místě. Současně zveřejní informace o tom, kde a jakým způsobem si může reklamní zařízení jeho vlastník vyzvednout. Náklady na odstranění a uskladnění reklamního zařízení ponese jeho vlastník s tím, že mu bude vydáno pouze v případě, že tyto náklady uhradil. Pokud si ve lhůtě 3 měsíců od zveřejnění informací vlastník reklamní zařízení nevyzvedne, vlastník (správce) pozemní komunikace jej zlikviduje, a to rovněž na náklady vlastníka reklamního zařízení.“*
45. Z uvedeného vyplývá, že záměrem zákonodárce bylo zrychlit a zefektivnit proces odstraňování billboardů v silničních ochranných pásmech, což má zajistit ono „obejití“ vlastníka reklamního zařízení při samotném procesu odstraňování, jakož i při zasílání výzvy k odstranění. Vlastník reklamního zařízení však o svůj majetek nepřijde, když dochází k transparentnímu zveřejnění, kde a kdy si jej může vyzvednout. Zároveň z uvedeného plyne, že novela se vztahuje na všechna reklamní zařízení, nikoli pouze na zařízení, která byla nainstalována po účinnosti novely, jak nesprávně tvrdí žalobkyně. Přistoupením na její argumentaci by celý proces novelou přijatý pozbyl významu.
46. Soud doplňuje, že pro posouzení věci není rozhodné, zda byla žalovanému známa skutečnost, že je žalobkyně vlastníkem reklamního zařízení. Ustanovení § 31 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb. ukládá silničnímu správnímu orgánu povinnost zaslat výzvu k odstranění

reklamního zařízení vymezeným subjektům, mezi které vlastník dotčeného reklamního zařízení nenáleží.

47. K adresátům výzvy se též vyjadřoval ve vztahu k žalobkyni i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12.11.2025, č. j. 2 As 80/2025-63. „Nyní účinná právní úprava ukládá silničnímu správnímu úřadu vyzvat k odstranění reklamního zařízení vlastníka pozemní komunikace nebo jejího správce. Vlastníka nemovitosti, na které je reklamní zařízení zřízeno nebo provozováno, vyzývá silniční správní úřad k poskytnutí součinnosti (srov. § 31 odst. 12 zákona o pozemních komunikacích). Vlastníku reklamního zařízení tedy již výzva podle nyní účinného zákona o pozemních komunikacích adresována být nemá. S účinností od 1. 1. 2024 se tedy ukládá zcela jiná povinnost jinému subjektu, než tomu bylo za předchozí právní úpravy a „[s] ohledem na výše uvedené NSS souhlasí s městským soudem, že pro posouzení věci není rozhodné, zda byl ministerstvu vlastník reklamního zařízení znám“ (tamtéž).
48. Soud ve vztahu k zákonu č. 184/2023 Sb., který novelizuje ZoPK a mění adresáty výzvy k odstranění reklamního zařízení, nepřisvědčil ani tvrzení žalobkyně o tom, že se jedná o přílepek. Algoritmus pro přezkum legislativních přílepků vymezil Ústavní soud v nálezu ze dne 4. 12. 2024, sp. zn. Pl. ÚS 41/23, 427/2024 Sb. Podle uvedeného nálezu je za přílepek nutno předně považovat takový pozměňovací návrh, který (1) nemá úzký vztah ani k účelu, ani k předmětu původního návrhu zákona, a současně (2) nebylo dosaženo širokého konsenzu na jeho přijetí. Uvedené podmínky nebyly v projednávaném případě splněny. Návrh zákona č. 184/2023 Sb. byl sice původně zaměřen na transformaci ŘSD, avšak činil tak v rámci zákona č. 13/1997 Sb. Nadto původní návrh zákona mj. vymezoval právo ŘSD hospodařit s dálnicemi a silnicemi I. třídy a současně ŘSD označil za jejich správce. Pozměňovací návrh zákona pak nově vymezuje i povinnosti právě správce pozemních komunikací. Návrh zákona a pozměňovací návrh se tedy týkaly novelizace stejného zákona, tj. zákona č. 13/1997 Sb., přičemž současně mezi účelem původního návrhu a účelem pozměňovacího návrhu existuje úzký vztah v podobě vymezení povinností správce pozemních komunikací, kterým je i ŘSD. Zákon č. 184/2023 Sb. pak byl přijat na základě širokého konsenzu, kdy pro jeho přijetí hlasovalo 150 poslanců, žádný poslanec nebyl proti. S ohledem na shora uvedené nepovažuje soud pozměňovací návrh zákona č. 184/2023 Sb. za přílepek.
49. Konečně též námitka absence přechodných ustanovení zákona č. 184/2023 Sb. postrádá relevanci a soud odkazuje na rozsudek Městského soudu ze dne 28.03.2025, č. j. 17 A 83/2024-90. K tvrzení žalobkyně, že jí nebyla dána žádná lhůta k reakci před provedeným zásahem, soud uvádí, že problematika reklamních zařízení umístěných v ochranném pásmu dálnice je řešena novelizacemi zákona o pozemních komunikacích od roku 2000. Nejvýraznější změna legislativy pak byla provedena zákonem č. 196/2012 Sb., jenž nabyl účinnosti dne 01. 09. 2012. Žalobkyně je profesionálem, pokud jde o provozování reklamních zařízení, lze tedy předpokládat, že si byla vědoma změn zákona č. 13/1997 Sb. upravujících předmětnou problematiku. Pokud pak bylo reklamní zařízení odstraněno po více než 5 letech poté, kdy uplynula platnost povolení původně vydaných na dobu neurčitou, nelze tvrdit, že jí nebyla dána žádná lhůta k reakci před provedeným zásahem. Nedůvodné je v této souvislosti též tvrzení žalobkyně o tom, že neměla možnost ošetřit nastalou situaci v nájemní smlouvě. Zákon č. 184/2023 Sb. nabyl účinnosti dne 01.01.2024 a výzva k odstranění reklamního zařízení je datována ke dni 03.02.2025. Mezi účinností relevantních ustanovení a zasláním výzvy spoluvlastníkům předmětného pozemku uplynula doba delší než jeden rok, tedy doba dostatečná k tomu, aby žalobkyně, jakožto

profesionálka, která si musela být změny právní úpravy vědoma, započala kroky vedoucí ke změně smluvního vztahu tak, aby jej uvedla do souladu s aktuální veřejnoprávní regulací.

50. Soud shledává rovněž irrelevantním odkaz žalobkyně na řízení vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 5 A 82/2019 a sp. zn. 9 A 110/2019. V uvedených věcech se nezákonný zásah spočívající ve výzvě k odstranění reklamního zařízení odehrál za předchozí právní úpravy, tj. podle znění zákona č. 13/1997 Sb., účinného do 31. 12. 2023. Ustanovení § 31 odst. 9 citovaného zákona ve znění účinném do uvedeného data výslovně ukládalo silničnímu správnímu úřadu povinnost adresovat výzvu vlastníku reklamního zařízení, což současná právní úprava již nevyžaduje. Nad rámec uvedeného soud připomíná, že obě zmíněná řízení byla zdejším soudem zastavena z důvodu uspokojení žalobkyně, neboť žalovaný zrušil dotčené výzvy k odstranění reklamních zařízení z důvodu jejich vnitřní rozpornosti, k jejich věcnému posouzení však nedošlo.
51. Soud shledal, že výzva žalovaného se sice bezprostředně projevila v právní sféře žalobkyně, avšak nebyla nezákonná, neboť žalovaný postupoval v souladu s § 31 odst. 9 ZoPK ve znění účinném od 1. 1. 2024. Proto je žaloba v tomto rozsahu nedůvodná. Soud se proto dále zabýval tím, zda k odstranění reklamních zařízení z předmětného pozemku došlo v souladu se zákonem, a to postupem navazujícím na uvedenou výzvu. V této souvislosti soud vypořádal i zbývající námitky žalobkyně, které se vztahují ke společnému právnímu základu obou tvrzených zásahů.
52. Nejprve soud považuje za nezbytné zdůraznit skutečnost, že se reklamní zařízení nachází v silničním ochranném pásmu, což považuje za nesporné. Žalobkyně se tuto skutečnost sice nově snaží relativizovat ve svém vyjádření ze dne 02.06.2025 tvrzením, že se reklamní zařízení nachází v zastavěném území obce, v jejím intravilánu. Jelikož přezkum žalob proti nezákonnému zásahu nepodléhá koncentraci řízení, i touto námitkou se soud musel zabývat. Nově předestřeným závěrům žalobkyně ovšem nepřisvědčil.
53. Pečlivé vymezení zastavěného území obce je pro určování silničních ochranných pásem důležitým ukazatelem, neboť ZoPK v § 30 odst. 1 uvádí, že **silniční ochranná pásma platí pouze mimo zastavěné území obce** (pozn. zvýrazněno soudem). Předně žalobkyně v žalobě několikrát sama tvrdí, že jí vlastněné billboardy se nacházejí i v minulosti nacházely v silničním ochranném pásmu dálnice D10 (body 3. a 5. žaloby). Dále k žalobě sama přiložila dokumenty, které jsou rovněž součástí správního spisu (údaje z katastru nemovitostí, vč. ortofoto map), jež dokazují, že definice zastavěného území podle § 30 odst. 3 ZoPK pro pozemek parc. č. 4036/182, na němž se billboardy nacházejí, není naplněna. Tato skutečnost je zřejmá i z výzvy žalovaného k odstranění reklamních zařízení ze dne 03.02.2025, č. j. MD-23246/2024-940/3, jakož i z písemnosti MHMP ze dne 21.04.1999, jak sama žalobkyně v bodě 5. žaloby uvádí: „*Silniční úřad tehdy žalobkyni k její žádosti sdělil, že nemá k umístění celkem 3 reklamních zařízení v ochranném pásmu komunikace Novopacká ... námitek*“. Nadto žalobkyně nepřichází s žádným konkrétním tvrzením, které by její závěr o tom, že se jí provozované reklamní zařízení nachází v zastavěném území obce, dokládalo. Naopak sama přikládá k žalobě přílohy, které její tvrzení vyvracejí. Vzhledem k umístění reklamních zařízení je zřejmé, že se tyto nenacházejí v zastavěném území obce a že rovněž splňují podmínky § 30 odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Soud tak staví na jisto, že reklamní zařízení, které jsou předmětem tohoto soudního přezkumu, jsou lokalizována v silničním ochranném pásmu dálnice, tj. mimo zastavěné území obce.

54. Dále soud nepřisvědčil námitce žalobkyně, dle které by se mělo zastavěné území pro účely stanovení ochranného silničního pásma posuzovat podle úpravy stavebního zákona účinné od 01.07.2026. Ze znění ZoPK je jasné patrné, že pojem zastavěné území je pro účely určení silničního ochranného pásma definován přímo v zákoně o pozemních komunikacích. Není žádného důvodu při výkladu tohoto pojmu zabíhat do zákonů jiných, nadto ještě v neúčinném znění. Odkaz na praxi MHMP, který dle názoru žalobkyně takto postupuje, není pro soud závazný. Soud připomíná, že o žalobě proti nezákonnému zásahu rozhoduje podle aktuálního skutkového a právního stavu v době rozhodování (§ 87 odst. 1 věta první s. ř. s.), není proto jediného důvodu řídit se neúčinnou právní úpravou v jiném zákoně.
55. Žalobkyně dále soustavně upozorňuje na to, že se na ni nevztahuje žádná z novel zákona o pozemních komunikacích přijatá po instalaci jí provozovaných reklamních zařízení a vede polemiku o povaze písemnosti MHMP ze dne 21.04.1999, na základě níž jí dle jejího názoru vzniká právo provozu reklamního zařízení na dobu neurčitou.
56. Soud uvádí, že v roce 1999 mohla žalobkyně nabýt oprávnění k umístění svých reklamních zařízení v ochranném pásmu pozemní komunikace. Podle tehdy účinné právní úpravy bylo toto oprávnění časově neomezené.
57. Novela zákona o pozemních komunikacích, provedená zákonem č. 102/2000 Sb., však tento stav změnila, neboť ust. § 31 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích nově stanovilo, že *„Silniční správní úřad vydá rozhodnutí o povolení zřizovat a provozovat reklamní zařízení právnické nebo fyzické osobě na základě písemné žádosti na dobu určitou, nejdéle na dobu pěti let, a v rozhodnutí stanoví podmínky zřizování a provozování reklamního zařízení.“*
58. Uvedené časové omezení se nicméně nevztahovalo na reklamní zařízení povolená podle dřívější právní úpravy. Tím vznikla situace, v níž mohla vedle sebe existovat reklamní zařízení podléhající odlišnému právnímu režimu: na jedné straně zařízení povolená dle předchozí úpravy na dobu neurčitou, na straně druhé zařízení povolovaná podle nové právní úpravy nejvýše na dobu pěti let. V obou případech přitom mohlo jít o reklamní zařízení totožného či obdobného druhu, se shodnými rozměry i stavebně-technickými parametry.
59. K odstranění uvedeného nežádoucího dualismu právní úpravy byla následně přijata další novela zákona o pozemních komunikacích, provedená zákonem č. 196/2012 Sb., která zásadním způsobem změnila právní režim povolování a další existence reklamních zařízení. Pro posouzení právního postavení reklamních zařízení povolených podle předchozí právní úpravy jsou poté určující příslušná přechodná ustanovení:

„Čl. II

Přechodná ustanovení

1. [...]

2. Reklamní zařízení, jehož zřízení a provozování na dálnici, silnici I. třídy nebo jejich silničním pomocném pozemku nebo v silničním ochranném pásmu dálnice a silnice I. třídy bylo silničním správním úřadem povoleno přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, lze nadále provozovat za splnění podmínek uvedených v povolení do zániku tohoto povolení, nejdéle však 5 let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

3. Vlastník reklamního zařízení uvedeného v bodě 2, jestliže mu nebylo vydáno povolení podle zákona č. 13/1997 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, je po ukončení doby, po kterou lze podle bodu 2 reklamní zařízení dále provozovat, povinen reklamní

zařízení bez zbytečného odkladu, nejpozději do 5 pracovních dnů, odstranit. Neodstraní-li vlastník reklamní zařízení ve stanovené lhůtě, postupuje se podle § 25 odst. 10 a 11 nebo § 31 odst. 9 až 11 zákona č. 13/1997 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.“

60. Pro širší souvislost je třeba dále upozornit na zákonný důvod žalovaného, na základě něhož byla výzva k odstranění reklamních zařízení vydána. Ministerstvo dopravy postupovalo přímo na základě § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, neboť neevidovalo žádné povolení k provozu billboardů žalobkyně v silničním ochranném pásmu.
61. Žalobkyně se snaží tvrdit, že přechodná ustanovení zákona č. 196/2012 Sb. se na ni nevztahují, neboť písemnost MHMP ze dne 21.04.1999 není povolením, ale pouze souhlasem, přičemž čl. II bod 2 jednoznačně hovoří pouze o **povoleném zařízení**. Jak již bylo dostatečně prokázáno, zařízení se nachází i nacházelo v ochranném silničním pásmu. Soudy ve skutkově totožných případech žalobkyně judikovaly, že „[c]itovanou normu žalobkyně podle názoru soudu nesprávně vykládá, když na jednu stranu argumentuje tím, že reklamní zařízení byla povolena, odkazující na písemnost Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 7. 12. 1999, č.j. MHMP-15652/1999/DOP-R4/Fr, a na druhou stranu popírá, že by takové povolení potřebovala. Jestliže Magistrát hlavního města Prahy předmětné povolení vydal, pak bez ohledu na jeho formu je třeba mít za to, že reklamní zařízení, jichž se týká, jsou právě reklamními zařízeními ve smyslu ust. § 31 zákona o pozemních komunikacích, a tedy podléhají režimu podle článku II, odst. 2 přechodných ustanovení zákona č. 196/2012 Sb.“ (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25.06.2025, č. j. 8 A 68/2024). Stejně tak rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28.03.2025, č. j. 17 A 83/2024-90: „[p]okud pak jde o sdělení MHMP, respektive jeho souhlas, soud uvádí, že jestliže MHMP předmětné sdělení vydal, pak bez ohledu na jeho formu je třeba mít za to, že reklamní zařízení, kterého se toto sdělení týká, je reklamní zařízení podle § 31 zákona č. 13/1997 Sb. ve znění ke dni vydání stanoviska MHMP. Ostatně právě na § 31 a rovněž § 32 zákona č. 13/1997 Sb. ve znění ke dni vydání stanoviska MHMP stanovisko MHMP výslovně poukazuje.“ Uvedené závěry jsou zcela aplikovatelné i na právě projednávaný případ. Povolení žalobkyně k provozu reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu pozbylo platnosti nejpozději dnem 01.09.2017 a ke dni vydání výzvy, jakož i ke dni rozhodnutí soudu, jiným povolením nedisponovala.
62. Přechodným ustanovením čl. II bodu 2 zákona č. 196/2012 Sb. se zabýval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 10. 2024, č. j. 7 As 144/2024-31, ve kterém mj. uvedl, že ze znění čl. II. bodu 2 přechodných ustanovení zákona č. 196/2012 Sb. „jednoznačně vyplývá, že novela provedená zákonem č. 196/2012 Sb. **se vztahuje na všechna reklamní zařízení, tzn. i na zařízení povolená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona**. Provozovatelům těchto reklamních zařízení přitom zákonodárce stanovil lhůtu, během které byli i nadále oprávněni provozovat zařízení dle dříve uděleného (a stále platného) povolení. Nebylo-li vlastníku reklamního zařízení vydáno povolení podle zákona o pozemních komunikacích (ve znění účinném po nabytí účinnosti zákona č. 196/2012 Sb.), je vlastník po ukončení doby, po kterou lze reklamní zařízení dále provozovat, povinen bez zbytečného odkladu, nejdéle do 5 pracovních dnů, reklamní zařízení odstranit (čl. II bod 3 přechodných ustanovení zákona č. 196/2012 Sb.)“ (pozn. – zvýrazněno soudem). Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že „k úpravě vztahu nové právní úpravy k dřívější (dosavadní) právní úpravě a k právním vztahům podle ní vzniklým slouží právě přechodná ustanovení, a to v zájmu právní jistoty a ochrany práv v dobré víře nabytých na základě předchozí právní úpravy (srov. podpůrně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2012, č. j. 9 As 117/2011-148). Zákonodárce, který při formulaci předmětné právní úpravy usoudil, že s výhradou dílčích výjimek se nová reklamní zařízení podél dálnic a silnic I. třídy nemají zřizovat

vůbec, k tomu přizpůsobil znění přechodných ustanovení zákona tak, aby ve stanovené lhůtě došlo k odstranění reklamních zařízení povolených v minulosti na dobu neurčitou. Důsledkem je proto transparentní, nediskriminační, přiměřený a především obecný dopad opatření na všechny provozovatele reklamních zařízení (srov. nálezn Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/17). Provozovatelům reklamních zařízení povolených podle dosavadních právních předpisů zákonodárce stanovil pětiletou lhůtu, v rámci které ještě mohli zařízení provozovat, resp. ve které si mohli obstarat příslušná povolení, která vyžaduje zákon o pozemních komunikacích ve znění po novele provedené zákonem č. 196/2012 Sb.“. Soud toliko doplňuje, že žalobkyně si ve stanovené lhůtě potřebné povolení neobstarala, což ani netvrdí.

63. V souladu s judikaturou sedmnáctého senátu zdejšího soudu je třeba dodat, že stanoviska žalovaného ze dne 25.11.2016 č. j. 224/2016-120-OST/4 a ze dne 08.02.2018, č. j. 34/2018-120-OST/2, na které žalobkyně v souvislosti s přechodnými ustanoveními zákona č. 196/2012 Sb. odkazuje a dovozuje, že se na ni nevztahují, nejsou na tuto věc přílehlavé. Jednak nejsou pro soud závazná a jednak ani nebyla adresována žalobkyni, ale jinému subjektu. Z těchto důvodů se jimi soud nezabýval.
64. Soud nad rámec uvedených závěrů, k nimž dospěl ve shodě se sedmnáctým senátem, jako obiter dictum dodává, že povaha písemnosti MHMP ze dne 21. 4. 1999 není pro výsledek řízení určující. I kdyby obstálo tvrzení žalobkyně, že se nejednalo o povolení, že se reklamní zařízení v době vydání písemnosti nacházela v zastavěném území a na její případ se tedy nepoužijí přechodná ustanovení zákona č. 196/2012 Sb., nic by to nezměnilo na závěru, že žalobkyně ke dni vydání výzvy (resp. ke dni odstranění a ke dni rozhodování soudu) nedisponovala povolením podle § 31 odst. 1 ZoPK. Reklamní zařízení tak byla provozována v ochranném pásmu v rozporu se zákonem (je nepochybné, že nyní se zařízení v ochranném pásmu nacházejí – viz. bod 53. tohoto rozsudku). Nejpozději v důsledku pozdějších novelizací (zejm. zákona č. 152/2011 Sb.) bylo provozování jejích reklamních zařízení v podmíněno povolením podle § 31 odst. 1 ZoPK, které žalobkyně neměla.
65. I těmito případy se již zabýval Nejvyšší správní soud: „[j]e tedy zřejmé, že v době vydání výzvy žalovaného (dne 2. 5. 2023) bylo k provozování stěžovatelčina reklamního zařízení potřebné povolení silničního správního úřadu vydávané dle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, a to již od 1. 7. 2011, kdy vstoupila v účinnost novela č. 152/2011 Sb., která redefinovala souvisle zastavěné území obce, čímž v místě provozovaného reklamního zařízení vzniklo silniční ochranné pásmo. Jak správně poukázal městský soud, takovým povolením stěžovatelka nedisponovala, a proto byl postup žalovaného dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích postupem zákonným. Nelze v něm tedy spatřovat nezákonný zásah do veřejných subjektivních práv stěžovatelky. S uvedeným posouzením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.“ A „[s]těžovatelka tedy mylně konstruuje umělou kategorii „legálních reklamních zařízení provozovaných bez povolení v silničním ochranném pásmu“, kterou se pokouší odlišit od (jejími slovy) „skutečně nelegálních reklamních zařízení“. Ze skutečnosti, že reklamní zařízení pro zřízení a provoz dříve povolení nepotřebovalo, totiž nelze dovodit nepotřebnost povolení pro jeho provozování v letech pozdějších po změně právní úpravy. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve skutkově obdobné věci již v rozsudku ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 As 252/2017-67, bod 26: „Povolovací princip je v zákoně o pozemních komunikacích, ve smyslu výjimek z omezení a zákazu činností v silničním ochranném pásmu, obsažen od samého počátku, přičemž byl součástí rovněž předchozí úpravy (§ 11 zákona č. 135/1961 Sb.). Institut sám tedy nepředstavuje žádné novum. Změnu, která měla dopad na postavení stěžovatele, představuje „pouze“ zákon č. 152/2011 Sb., jehož vlivem se dnem 1. 7. 2011 předmětná reklamní zařízení ocitla v silničním

ochranném pásmu a jejich další existence tak byla podmíněna povolením vydaným dle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.“ Již v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud vycházel z logického předpokladu, že nová právní úprava účinná od 1. 7. 2011 dopadá bez rozdílu na všechna provozovaná reklamní zařízení, nejen na nově zřizovaná. (rozsudek NSS ze dne 12.07.2024, č. j. 6 As 3/2024).

66. Z uvedeného plyne, že dřívější absence povinnosti mít povolení ještě nevylučuje, aby se v důsledku pozdější změny právní úpravy povolovací režim uplatnil. Soud ovšem nepřisvědčil tvrzení žalobkyně o neaplikovatelnosti přechodných ustanovení zákona č. 196/2012 Sb. Nad rámec uvedeného však dodává: i při opačném závěru by výsledek řízení zůstal stejný, neboť žalobkyně ke dni vydání výzvy ani ke dni odstranění (a rovněž ke dni rozhodnutí soudu) nedisponovala povolením podle § 31 odst. 1 ZoPK. Reklamní zařízení proto bylo provozováno v rozporu s § 30 a § 31 ZoPK, což zakládá postup podle § 31 odst. 9 a násl. ZoPK. Konstrukci „nedotknutelných“ reklamních zařízení s možností provozu na dobu neurčitou odmítl zdejší soud i NSS.
67. Co se týče samotného procesu odstraňování reklamních zařízení, ani zde soud neshledal pochybení. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem o pozemních komunikacích. Nejprve výzvou k odstranění reklamních zařízení vyzval vlastníky předmětného pozemku k poskytnutí součinnosti a Ředitelství silnic a dálnic, státní podnik, jakožto majetkového správce pozemní komunikace, k odstranění reklamního zařízení provozovaného v silničním ochranném pásmu v rozporu se ZoPK. Následně došlo dne 23.11.2025 k uskutečnění odstranění zařízení, o čemž bylo dne 26.11.2025 vydáno oznámení způsobem umožňujícím dálkový přístup (www.rsd.cz/odstranovani-reklamnich-zarizeni), které obsahovalo veškeré náležitosti dle § 31 odst. 11 ZoPK (zejm. identifikační údaje reklamního zařízení a informaci, kde a jakým způsobem si může reklamní zařízení jeho vlastník vyzvednout, spolu s výší nákladů za odstranění a uskladnění reklamního zřízení). Soudu není jasné, z čeho žalobkyně dovozuje likvidaci jejího majetku ze strany žalované (bod 4 vyjádření žalobkyně ze dne 17.12.2025). V souladu se zákonem je reklamní zařízení uskladněno na adrese uvedené v oznámení, a to po dobu tří měsíců od zveřejnění informace na webu ŘSD (tj. do 26.02.2026). Až tehdy je žalovaný oprávněn k likvidaci přistoupit. Žalobkyně se mohla a měla jakožto profesionál s tímto oznámením seznámit a má-li o své zařízení nadále zájem, po uhrazení nákladů si jej vyzvednout. Postup žalovaného nevykazuje ve vztahu k procesu odstranění žádné vady a nezasahuje do práv žalobkyně nad míru stanovenou zákonem. Zákonný režim počítá toliko s uskladněním a následným vydáním proti úhradě nákladů na uskladnění a odstranění. Soud nemůže nahrazovat tuto činnost tím, že uloží žalovanému povinnost k obnově původního stavu. Požadavku žalobkyně na obnovu původního stavu nelze vyhovět. To ovšem neznamená, že žalobkyně musí o svůj majetek přijít. Stále má možnost si jej vyzvednout a umístit v souladu se zákonem.
68. Soud nyní vypořádá zbylé námitky žalobkyně spočívající v tvrzeném svévolném postupu žalovaného a nepřiměřeném zásahu do soukromí a její legitimního očekávání. Dále žalobkyně namítala, že žalovaný svým postupem přenáší její povinnosti jakožto vlastníka reklamního zařízení na vlastníka nemovitosti, na jejímž území je reklamní zařízení umístěno. Žalovanému též vyčítá porušení základních zásad správního řízení a porušení zásady zákazu pravé retroaktivity. Soud ve vztahu ke všem těmto námitkám podotýká, že se jimi v jiných případech žalobkyně zabývaly též sedmnáctý a osmý senát zdejšího soudu, a to rozsudky ze dne 28.03.2025, č. j. 17 A 82/2024-90 a ze dne 25.07.2025, č. j. 8 A 6/2024-125. Závěry, k nimž oba senáty došly, byly potvrzeny též Nejvyšším správním soudem

(rozsudek NSS ze dne 08.01.2026, č. j. 8 As 137/2025-39 a rozsudek NSS ze dne 12.11.2025, č. j. 2 As 80/2025-56). Námitky žalobkyně, které jsou v tomto bodě shrnuty, jsou skutkově podobné či shodné s námitkami, které byly již v minulosti vypořádány jak Městským soudem v Praze, tak soudem kasačním. Ani v této věci tedy není důvod se od závěrů, k nimž soudy v předchozích případech dospěly, odchýlit, jak je uvedeno níže.

69. K tvrzení žalobkyně o svévolném postupu žalovaného a nepřiměřeném zásahu do soukromí a legitimního očekávání soud v souladu se sedmnáctým senátem uvádí následující.
70. Soud nepřisvědčil tvrzení žalobkyně, že se v daném případě jedná o svévolný a nepřiměřený zásah do jejího soukromí. V projednávaném případě soud shledal, že žalovaný při vydání výzvy k odstranění reklamního zařízení postupoval v souladu s § 31 zákona č. 13/1997 Sb., když ji adresoval pouze spoluvlastníkům dotřeného pozemku, nikoliv žalobkyni. Postupovalo-li ŘSD podle uvedené výzvy a v souladu s § 31 odst. 10 zákona č. 13/1997 Sb. reklamní zařízení odstranilo, činilo tak v mezích zákona č. 13/1997 Sb. Jestliže soud shledal, že v daném případě bylo postupováno v souladu se zákonem, nelze učinit závěr o svévolném nebo nepřiměřeném zásahu žalovaného. Ostatně znění platné právní úpravy muselo být žalobkyni známo.
71. Důvodné není tvrzení žalobkyně, že v daném případě nemůže převážit veřejný zájem ochrany bezpečnosti účastníků silničního provozu nad jejím legitimním očekáváním. Žalobkyně uvedené tvrzení dovozovala zejména ze skutečnosti, že se na předmětné reklamní zařízení pozdější změny zákona č. 13/1997 Sb. nevztahují. Soud uvedené tvrzení však neshledal důvodným, když výše dospěl k závěru, že zákon č. 196/2012 Sb. na ni dopadá. Nadto soud rovněž již opakovaně poukázal na změnu skutkové situace.
72. Bez ohledu na uvedené má soud za to, že otázku legitimního očekávání, nepřiměřenosti zásahu a ochrany nabytých práv v dobré víře vypořádal zcela vyčerpávajícím způsobem nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 21/17. V uvedeném nálezu Ústavní soud provedl ve vztahu k čl. II. bodů 2. a 3. zákona č. 196/2012 Sb. test proporcionality a s odkazem na své závěry obsažené v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 61/04 konstatoval, že tento princip nemusí být vždy hlavním kritériem úvahy o ústavnosti napadeného ustanovení, a to zejména z toho důvodu, že princip proporcionality se uplatňuje zejména v oblasti lidských práv a základních svobod, zatímco v oblasti hospodářských, sociálních a kulturních práv je třeba přihlédnout k čl. 41 odst. 1 Listiny, jenž otevírá široký prostor pro zákonodárce při volbě nejrůznějších řešení. Vzhledem k čl. 41 odst. 1 Listiny nemusí být zákonná úprava v přísném vztahu proporcionality k cíli, který je regulací sledován, tj. nemusí jít o opatření v demokratické společnosti nezbytné, jako je tomu například u jiných práv, jichž se lze dovolávat přímo z Listiny (srov. však např. čl. 27 odst. 1, 2 a 3 Listiny a práva tam uvedená, jež nejsou článkem 41 odst. 1 limitována). Testem ústavnosti v tomto smyslu projde taková zákonná úprava, u níž lze zjistit sledování nějakého legitimního cíle a která tak činí způsobem, jenž si lze představit jako rozumný prostředek k jeho dosažení, byť nemusí jít o prostředek nejlepší, nejvhodnější, nejúčinnější či nejmoudřejší (test rozumnosti). Ústavní soud dovedl, že předmětná právní úprava nepředstavuje nepřiměřený zásah do Listinou chráněných práv provozovatelů reklamních zařízení. V tomto ohledu vyšel z cílů předkladatele zákona, který mj. uvedl, že zřizování a provozování reklamních zařízení podél pozemních komunikací je od počátku existence zákona o pozemních komunikacích předmětem zvláštní cílené a na bezpečnost silničního provozu zaměřené veřejnoprávní regulace a jejím obsahem (stejně jako napadených ustanovení) není odnímání vlastnického práva k nim. Stejně jako jsou stanovena různá omezení vlastnického práva v oblasti

zemědělství, lesnictví, vodohospodářství, ochrany životního prostředí, územního plánování či urbanismu, stanoví i předpisy veřejného práva v oblasti dopravy podmínky, jimiž se musí řídit adresáti právní regulace. Užívání majetku je z hlediska čl. 11 odst. 3 Listiny přípustné, pokud sleduje legitimní cíl, je v souladu s vnitrostátním právem a je přiměřené ve vztahu ke sledovanému cíli. Ve vztahu k napadené věci jsou předpoklady pro aplikaci čl. 11 odst. 3 Listiny naplněny, neboť zákonodárce sledoval legitimní cíl v podobě zajištění bezpečnosti silničního provozu a ochrany života a zdraví účastníků silničního provozu, opatření k dosažení předmětného cíle jsou obsažena v zákoně a ve vztahu k tomuto cíli je lze kvalifikovat jako přiměřená. S tímto Ústavní soud souhlasil a dovodil, že zákon sleduje legitimní cíl v podobě zajištění bezpečnosti silničního provozu a ochrany života a zdraví účastníků silničního provozu, opatření k dosažení předmětného cíle jsou obsažena v zákoně a ve vztahu k tomuto cíli je lze kvalifikovat jako přiměřená.

73. Ústavní soud se v uvedeném nálezu vyjádřil rovněž k principu ochrany důvěry občanů v právo, resp. k principu zákazu zpětné účinnosti (retroaktivity právních norem). V této souvislosti mj. zopakoval (viz nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96), že zrušení staré a přijetí nové právní úpravy je nutně spojeno se zásahem do principů rovnosti a ochrany důvěry občana v právo. Dochází k tomu v důsledku ochrany jiného veřejného zájmu či základního práva a svobod. Ve vztahu k dotčeným přechodným ustanovením měl Ústavní soud za to, že je zákonodárce formuloval především s ohledem na zájmy všech dotčených vlastníků těchto reklamních zařízení. K tomuto kroku jej ostatně vedlo nebezpečí, že *„případná rezignace na řešení problematiky v minulosti umístěných reklamních zařízení by vytvářela nerovná postavení mezi jejich vlastníky, neboť ti z nich, kteří nově umísťují reklamní zařízení podél dálnic a silnic I. třídy, podléhají výrazně přísnější právní úpravě, zatímco na vlastníky reklamních zařízení umístěných v minulosti by se v podstatě navždy vztahovaly mírnější podmínky. Je proto zjevné, že napadenými ustanoveními vyjádřené řešení, které respektuje požadavek společenské naléhavosti, vytvořilo pro vlastníky reklamních zařízení u dálnic a silnic I. třídy srovnatelné příležitosti pro řešení jejich situací daných původem a podmínkami umístění těchto zařízení.“*. Přijaté řešení proto dle Ústavního soudu nelze považovat za projev libovůle zákonodárce a není ani v rozporu s principem rovnosti. Naopak jde o úpravu racionální, přiměřenou a prostou svévole, která nezakládá mezi vlastníky reklamních zařízení nerovnost či nevytváří nesrovnatelné podmínky pro stávající či budoucí provozování těchto zařízení. Předmětná úprava proto není v rozporu s označenými ústavními principy. Neporušuje ani legitimní očekávání. Za projevy legitimního očekávání lze s ohledem na čl. 11 odst. 1 Listiny a čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (a i na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva) dovodit dosažení určitého užívání vlastnického práva či znemožnění nabytí majetku, jemuž by takové očekávání svědčilo. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že *„reklamní zařízení jsou samostatnou věcí v právním i faktickém smyslu a vlastník s nimi může samostatně nakládat, může dosáhnout jejich určitého užívání za podmínek vyplývajících z právní úpravy veřejného zájmu na zajištění bezpečnosti silničního provozu a na ochraně života a zdraví jeho účastníků. Napadená ustanovení ani neznemožňují nabytí majetku, neboť jimi regulované vztahy se otázek nabývání majetku (a to i takového, k němuž by takové legitimní očekávání směřovalo) netýkají.“*.
74. Soud rovněž poukazuje na závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2019, č. j. 4 As 357/2018-39, podle kterého *„existující právní vztahy v zásadě nemohou zákonodárci zabránit v regulaci bezpečnosti dopravy úpravou ochranných pásem pozemních komunikací. Právní úprava navíc stále umožňuje, aby silniční správní úřad povolil umístění reklamního zařízení i v silničním ochranném pásmu. Neznamená tedy nutnost automatického odstranění*

všech reklamních zařízení nacházejících po nabytí účinnosti novely č. 152/2011 Sb. v silničním ochranném pásmu a pouze vlastníka reklamního zařízení nutí k podání žádosti o vydání povolení silničního správního úřadu. S přihlédnutím k výše uvedenému považuje Nejvyšší správní soud zásah nové právní úpravy obsažené v novelách č. 152/2011 Sb. a 196/2012 Sb. do právní jistoty a důvěry dotčených subjektů v předchozí právní úpravu za únosný a v souladu s ústavním pořádkem.“. Podle závěrů tohoto rozsudku se jedná o případy nepravé retroaktivity, která je obecně přípustná, a úprava rovněž obстоjí v testu proporcionality, jelikož změny ZoPK jsou ve veřejném zájmu, nediskriminující, racionální a opodstatněné.

75. Pokud jde o tvrzení žalobkyně učiněné v souvislosti se zákonem č. 184/2023 Sb., podle kterého nelze zákonem přenést odpovědnost za cizí nemovitou věc na jinou osobu, soud sděluje, že zákon č. 184/2023 Sb. nikterak nepřenáší odpovědnost vlastníka reklamního zařízení na vlastníka pozemku. Uvedený zákon pouze stanoví, že výzva k odstranění reklamního zařízení je zasílána vlastníku pozemku, nikoliv vlastníku reklamního zařízení. Ostatně pouze vlastník pozemku je výlučně odpovědný za to, že reklamní zařízení umístěné na jeho pozemku bylo zřízeno nebo provozováno v souladu se zákonem č. 13/1997 Sb. Jakým způsobem mají své vztahy upraveny vlastník pozemku a vlastník reklamního zařízení, a tedy zda vlastník pozemku informuje vlastníka reklamního zařízení o skutečnosti, že obdržel výzvu k odstranění reklamního zařízení, je obsahem jejich soukromoprávního vztahu.
76. Soud se v tomto smyslu neztotožnil ani s námitkou žalobkyně, že v daném případě došlo k porušení zásady zákazu pravé retroaktivity. Soud akcentuje, že zákon č. 184/2023 Sb. přinesl změnu v osobě, které je výzva k odstranění reklamního zařízení zasílána. Zatímco podle předchozí právní úpravy byla výzva zasílána vlastníku reklamního zařízení, zákon č. 184/2023 Sb. nově stanovil, že touto osobou je vlastník nemovitosti, na které je reklamní zařízení zřízeno nebo provozováno. Zákon č. 184/2023 Sb. tak přinesl novou procesněprávní úpravu zasílání výzev k odstranění reklamního zařízení. Na základě shora uvedeného má soud za to, že zákon č. 184/2023 Sb. představuje případ tzv. nepravé retroaktivity, kdy se právní vztahy vzniklé před účinností nového právního předpisu sice řídí původní právní úpravou, jejich změny a nově vzniklé skutečnosti, práva a povinnosti se však již posuzují podle úpravy nové. Tato nepravá retroaktivita je pak obecně přípustná (na rozdíl od pravé retroaktivity). Ve zbytku soud odkazuje na shora citované závěry nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/17 a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2019, č. j. 4 As 357/2018-39, neboť je má za plně příslušné i na zákon č. 184/2023 Sb.
77. Soud nepřisvědčil ani tvrzení žalobkyně o porušení základních zásad činnosti správních orgánů, zejména pak § 4 odst. 3 správního řádu. Výzvu k odstranění reklamního zařízení považuje soud za úkon podle části čtvrté správního řádu, přičemž současně má za to, že problematika odstraňování reklamních zařízení nacházejících se v ochranném pásmu dálnice je komplexně upravena v zákoně o pozemních komunikacích, a to včetně subjektů, kterým je výzva zasílána. Žalovaný, jak soud shledal výše, postupoval plně v souladu se ZoPK. Žalobkyně v podané žalobě nikterak blíže nerozvinula, na základě jakých skutečností dospěla k závěru o porušení § 2 a § 3 správního řádu, soud tak nemá žádný prostor se tvrzením blíže zabývat. Žalobkyní tvrzenému porušení § 4 odst. 3 správního řádu soud nepřisvědčil. Uvedené ustanovení ukládá správnímu orgánu povinnost s dostatečným předstihem uvědomit dotčené osoby o úkonu. Dotčenými osobami jsou však vzhledem ke komplexní úpravě zákona č. 13/1997 Sb. pouze ty subjekty, kterým je zasílána výzva k odstranění reklamního zařízení, tj. zejména spoluvlastníci pozemku, na kterém je

předmětné reklamní zařízení umístěno, nikoliv žalobce. Výhradně spoluvlastníci předmětného pozemku jsou totiž oprávněni umístit na svém pozemku reklamní zařízení, které bylo povoleno, a současně jsou odpovědní za to, že je reklamní zařízení umístěné na jejich pozemku zřízeno nebo provozováno v souladu se zákonem č. 13/1997 Sb. [viz § 31 odst. 6 a 9 a § 42a odst. 1 písm. e) zákona č. 13/1997 Sb.]. Případné dotčení na právech žalobkyně je dáno uzavřenou nájemní smlouvou. Jedná se tedy o dotčení nepřímé, odvozené od soukromoprávního ujednání, které by mělo obsáhnout veškerou související úpravu práv a povinností smluvních stran tohoto vztahu. Takové dotčení ke vzniku práv dle § 4 odst. 3 správního řádu nepostačuje.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

78. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že postup žalovaného spočívající v zaslání výzvy k odstranění reklamních zařízení a následném faktickém odstranění těchto zařízení nepředstavoval nezákonný zásah. Soud nepřisvědčil žádné z námitek žalobkyně. Ta považovala provoz reklamních zařízení za souladný se zákonem s poukazem na dříve založené oprávnění, které jí podle jejího názoru umožňovalo provoz na dobu neurčitou. Dále uváděla, že zařízení byla instalována v souladu se zákonem a že vzhledem k tomu, že k jejich ukotvení došlo ještě před účinností jednotlivých novelizací zákona o pozemních komunikacích, nová právní úprava se na ni nevztahuje. Těmto závěrům však soud nepřisvědčil; jsou v rozporu se záměrem zákonodárce, s veřejným zájmem na ochraně bezpečnosti účastníků silničního provozu i s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, jakož i soudu Ústavního. Žalovaný postupoval správně, neboť žalobkyně nedisponovala platným povolením k provozu reklamních zařízení v silničním ochranném pásmu dálnice, jak vyžaduje zákon o pozemních komunikacích. Žalovaný nepochybil ani tím, že výzvu k odstranění adresoval pouze majetkovému správci pozemní komunikace a vlastníkům pozemku, nikoli žalobkyni jako vlastníci reklamních zařízení; podle účinné právní úpravy se vlastník reklamního zařízení již nevyrozumívá. V souladu se zákonem postupoval žalovaný i při samotném odstraňování, zejména když transparentně zveřejnil veškeré zákonem požadované údaje, na jejichž základě má žalobkyně možnost si svůj majetek vyzvednout. Soud proto žalobu podle § 87 odst. 3 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
79. O nákladech řízení rozhodl soud výroky II. a III. podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. S ohledem na to, že žalobkyně ve věci úspěšná nebyla, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jakožto úspěšnému účastníkovi řízení náležela náhrada nákladů řízení, soud tuto náhradu nepřiznal, neboť mu nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. února 2026

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu